

Kállay Kotász Zoltán

TOBOZOK

2018-05-15 | **VERS**

Sárba nyomódnak a lépteid alatt,
roppanás nélkül, hangtalan.
Nem jár erre senki.

Persze: madarak, sündisznó, róka...
Én nem járok erre soha,
tobozok nyomódnak sárba a lépteim alatt,
néha billegek,
ha egy-egy nagyobb
a súlyom alatt lassabban süllyed.
Nem jártam erre már ki-tudja-mióta,
füvek, bokrok, fák
átszőtték magukat, másképpen borulnak
árnyékaik fölé...
Túl rég jártam erre;
persze, álmomban gyakran, de hogyan
téveszthettem össze
álom-sétáimat a valóságosakkal?
Tudhattam volna: ami éveken át
változatlan marad: álomba lopta,
emlékezetbe dermesztette magát...
Lépteim alatt egyre mélyebbre nyomódnak,
talán ez az ára, rendje,
hogy újra erre járjak,
bizonytalan léptek, mérlegelés,
tovább?, meddig még?
Megérik, lehullik, elsüllyed hangtalan,
ne keress, nem találsz,
más idő, más termés fakad, suhog már,
ami régi, föld alatt,
hajlítsd félre az útból az ágakat,
s ha visszacsapódnak,
lépj egy nagyot. Nagyobbat, tovább.
Mélyen, alattad, tobozok alszanak.

fotó | Horgas Ádám